

Ketouvim (hagiographes) - Daniel

Chapter 2

- 2,1 וּבִשְׁנַת שְׁתַּיִם, לְמַלְכוּת נְבֻכַדְנֶצַּר, חָלַם נְבֻכַדְנֶצַּר, חֲלֵמוֹת; וַתִּפְּעֶם רִחוּ, וּשְׁנַת נְהִימָה עָלָיו.
- 2,2 וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְקָרָא לְחַרְטָמִים וְלֹאֲשָׁפִים, וְלִמְכַשְׁפִּים וְלִכְשָׁדִים, לְהַגִּיד לְמֶלֶךְ, חֲלֵמֹתָיו; וַיִּבְאוּ, וַיַּעֲמִדוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ.
- 2,3 וַיֹּאמֶר לָהֶם הַמֶּלֶךְ, חֲלוֹם חֲלֵמֹתַי; וַתִּפְּעֶם רִחוּ, לְדַעַת אֶת-הַחֲלוֹם.
- 2,4 וַיַּדְּבְרוּ הַכְּשָׁדִים לְמֶלֶךְ, אֲרַמִּית: מַלְכָּא, לְעַלְמִין חַיִּי--אָמַר חֲלֵמָא לְעַבְדִּיךָ (לְעַבְדְּךָ), וּפְשָׂרָא גַּתּוּא.
- 2,5 עֲנֵה מַלְכָּא וְאָמַר לְכַשְׁדִּיא (לְכַשְׁדָּאִי), מַלְתָּה מִנִּי אַזְדָּא: הֵן לֹא תְהוּדְעוּנִי, חֲלֵמָא וּפְשָׂרָה, הַדְּמִין תִּתְעַבְדּוּן, וַיִּבְתִּיכּוּן חֲלוּי יִתְשַׁמוּן.
- 2,6 וְהֵן חֲלֵמָא וּפְשָׂרָה, תְּהִסּוּן, מִתְּנִן וַנְּבַדְזָה וַיִּקְרַ שְׂגִיא, תִּקְבְּלוּן מִן-קְדָמִי; לְהֵן, חֲלֵמָא וּפְשָׂרָה הַחֲוִי.
- 2,7 עֲנֵה תְּנִינּוֹת, וְאָמְרִין: מַלְכָּא, חֲלֵמָא יֹאמֶר לְעַבְדּוֹהִי וּפְשָׂרָה גַּהֲתוּה.
- 2,8 עֲנֵה מַלְכָּא, וְאָמַר--מִן-צִיבִידַע אָנֹּה, דִּי עֲדָנָא אָנְתּוּן זְבִינִין; כָּל-קִבְּל דִּי חֲזִיתוּן, דִּי אַזְדָּא מִנִּי מַלְתָּא.
- 2,9 דִּי הֵן-חֲלֵמָא לֹא תְהוּדְעִנִי חֲדָה-הִיא דְתִכּוּן, וַיִּמְלָה כְּדָבָה וּשְׁחִימָה הַזְּמַנְתּוּן (הַזְּדַמְנְתּוּן) לְמֵאמַר קְדָמִי, עַד דִּי עֲדָנָא, יִשְׁתַּנָּא; לְהֵן, חֲלֵמָא אָמַר לִי, וְאָנְדַע, דִּי פְשָׂרָה תְּהִסּוּנִי.
- 2,10 עֲנֵה כַשְׁדִּיא (כְּשָׁדָאִי) קְדָם-מַלְכָּא, וְאָמְרִין--לֹא-אִיתִי אָנֹּשׁ עַל-יַבְשָׁתָּא, דִּי מַלְתָּ מַלְכָּא יִכְלַל לְהַתְּוִיָּה: כָּל-קִבְּל, דִּי כָּל-מֶלֶךְ רַב וְשְׁלִיט, מַלְתָּ כְּדָבָה לֹא שְׂאֵל, לְכָל-חַרְטָם וְאֲשָׁף וְכַשְׁדָּי.
- 2,11 וּמַלְתָּא דִּי-מַלְכָּה שְׂאֵל, יִקְרִיָּה, וְאָחֲרָן לֹא אִיתִי, דִּי יִסּוּנָה קְדָם מַלְכָּא; לְהֵן אֱלֹהִין--דִּי מְדַרְהוּן, עִם-בְּשָׂרָא לֹא אִיתוּהִי.
- 2,12 כָּל-קִבְּל דְּנָה--מַלְכָּא, בְּנִס וְקִצְף שְׂגִיא; וְאָמַר, לְהוֹבְדָה, לְכָל, חֲכִימֵי בְּבָל.
- 2,13 וַדְמָא גַּפְקַת, וְחֲכִימֵיא מִתְקַטְלוּן; וַבְּעוּ דְּנִיָּאל וְחִבְרוּהִי, לְהַתְקַטְלָה. {פ}
- 2,14 בְּאִדִּין דְּנִיָּאל, הִתִּיב עֵטָא וְטַעַם, לְאֲרִינִן, רַב-טַבְּתִיא דִּי מַלְכָּא--דִּי גַּפְק לְקַטְלָה, לְחֲכִימֵי בְּבָל.
- 2,15 עֲנֵה וְאָמַר, לְאֲרִינִן שְׁלִיטָא דִּי-מַלְכָּא, עַל-מָה דְמָא מְהַחְצְפָה, מִן-קְדָם מַלְכָּא; אִדִּין מַלְתָּא, הוּדַע אֲרִינִן לְדְּנִיָּאל.
- 2,16 וַדְּנִיָּאל, עַל וַבְּעָה מִן-מַלְכָּא: דִּי זְמַן יִגְתּוּן-לָהּ, וּפְשָׂרָא לְהַתְּוִיָּה לְמַלְכָּא. {פ}
- 2,17 אִדִּין דְּנִיָּאל, לְבִיתָה אָזַל; וְלַחֲנֻנְיָה מִישְׂאֵל וְעַזְכִּיָּה חִבְרוּהִי, מַלְתָּא הוּדַע.
- 2,18 וּרְחִמִין, לְמַבְעָא מִן-קְדָם אֱלֹהֵי שְׁמִיא, עַל-כּוּזָא, דְּנָה--דִּי לֹא יְהוּדְדוּן דְּנִיָּאל וְחִבְרוּהִי, עִם-שְׂאֵר חֲכִימֵי בְּבָל.
- 2,19 אִדִּין, לְדְּנִיָּאל בְּחֻזָּא דִּי-לִילִיא--כּוּזָא גְלִי; אִדִּין, דְּנִיָּאל, בְּרַךְ, לְאֱלֹהֵי שְׁמִיא.
- 2,20 עֲנֵה דְּנִיָּאל, וְאָמַר--לְהוּא שְׁמָה דִּי-אֱלֹהָא מְבַרְכֵן, מִן-עַלְמָא וְעַד עַלְמָא: דִּי חֲכַמְתָּא וַגְּבוּרְתָּא, דִּי לָהּ-הִיא.
- 2,21 וְהוּא מְהַשְׁנֵא עַדְנִיא, וְזַמְנִיא, מְהַעֲדָה מַלְכִין, וּמְהַקִּים מַלְכִין; יְהִיב חֲכַמְתָּא לְחֲכִימִין, וּמְנַדְעָא לְיַדְעֵי בִּיבָה.
- 2,22 הוּא גְּלֵא עַמִּיקְתָּא, וּמַסְתַּרְתָּא; יַדַע מָה בְּחֻשׁוֹכָא, וְנִהִירָא (וְנִהוּרָא) עַמְהָ שְׂרָא.
- 2,23 לֵךְ אֱלֹהֵי אַבְהֹתַי, מְהוּדָא וּמִשְׁבַּח אָנֹּה, דִּי חֲכַמְתָּא וַגְּבוּרְתָּא, יְהִבְתָּ לִּי; וַיִּכְעַן הוּדְעַתִּי דִּי-בְעִינָא מְנַן, דִּי-מַלְתָּ מַלְכָּא הוּדְעַתָּנָא.
- 2,24 כָּל-קִבְּל דְּנָה, דְּנִיָּאל עַל עַל-אֲרִינִן, דִּי מִנִּי מַלְכָּא, לְהוֹבְדָה לְחֲכִימֵי בְּבָל; אָזַל וְכֵן אָמַר-לָהּ, לְחֲכִימֵי בְּבָל אַל-תְּהוּבְד--הַעֲלֵנִי קְדָם מַלְכָּא, וּפְשָׂרָא לְמַלְכָּא אַתּוּא. {ס}
- 2,25 אִדִּין אֲרִינִן בְּהַתְּבַסְלָהּ, הִנְעַל לְדְּנִיָּאל קְדָם מַלְכָּא; וְכֵן אָמַר-לָהּ, דִּי-הִשְׁכַּחַת גְּבַר מִן-בְּנֵי גְלוּתָא דִּי יְהוּד, דִּי פְשָׂרָא, לְמַלְכָּא יְהוּדַע.
- 2,26 עֲנֵה מַלְכָּא וְאָמַר לְדְּנִיָּאל, דִּי שְׁמָה בְּלִטְשָׂאֲצַר: הֵאִיתִיךָ (הֵאִיתְךָ) בְּהֵל, לְהוּדְעַתִּי חֲלֵמָא דִּי-חֲזִית--וּפְשָׂרָה.
- 2,27 עֲנֵה דְּנִיָּאל קְדָם מַלְכָּא, וְאָמַר: כּוּזָא, דִּי-מַלְכָּא שְׂאֵל--לֹא חֲכִימִין אֲשָׁפִין חַרְטָמִין גְּזִרִין, וַיְכַלִּין לְהַתְּוִיָּה לְמַלְכָּא.
- 2,28 בְּרַם אִיתִי אֱלֹהֵי בְּשְׁמִיא, גְּלֵא כְזִין, וְהוּדַע לְמַלְכָּא וּבּוֹכְדְנֶצַּר, מָה דִּי לְהוּא בְּאַחֲרִית יוֹמֵיא; חֲלֵמְךָ וְחֲזִיו רַאשְׁךָ עַל-מִשְׁבְּכְךָ, דְּנָה הוּא. {פ}

- 2,29 אנתה (אגת) מלכא, בעיונך על-משכבך סלקו, מה די להוא, אחרי דנה; וגלא כזיא הודער, מה-די להוא.
- 2,30 ואגה, לא בסכמה די-אימי בי מן-כל-תייא, כזא דנה, גלי לי; להו, על-דברת די פשנא למלכא יהודעון, ורעיוני לברך, תנדע.
- 2,31 אנתה (אגת) מלכא, תזה תויטלאו צלם חד שגיא--צלמא דכן רב וזוהי יתיר, קאם לקבלך; וכוה, דחיל.
- 2,32 הוא צלמא, ראשה די-דעב טב, סדוהי ודכעוהי, די כספי; מעוהי וירכתה, די גחש.
- 2,33 שקוהי, די פרזל; רגלוהי--מנהון (מגהון) די פרזל, ומנהון (ומגהון) די סספי.
- 2,34 תזה תויט, עד די התגזרת אבן די-לא בידין, ומסת לצלמא על-רגלוהי, די פרזלא וחספא; והדקת, המון.
- 2,35 באדין דקו כסדה פרזלא חספא גחשא כספא ודהבא, וקוון כעור מן-אדרי-קייט, וגחשא המון רוסא, וכל-אתר לא-השתכח להון; ואבנא די-מסת לצלמא, קות לטור רב-ומלאת כל-ארעא.
- 2,36 דנה חלמא, ופשרה נאמר קדם-מלכא.
- 2,37 אנתה (אגת) מלכא, מלך מלכיא: די אלה שמיא, מלכותא חסנא ומקפא ויקרא יחב-לך.
- 2,38 ובכל-די דארין (דירין) בני-אגשא חיות ברא ועוף-שמיא, יחב בינך, והשלטן, בכלהון; אנתה- (אגת-) הוא, ראשה די דהבא.
- 2,39 ובתנך, תקום מלכו אחרי--ארעא (ארע) מנך; ומלכו תליתיא (תליתא) אחרי די גחשא, די תשלט בכל-ארעא.
- 2,40 ומלכו, רביעה (רביעאה), תקוה תקיפה, כפרזלא; כל-קבל, די פרזלא מהדק ומשל כלא, וכפרזלא די-מרעע כל-אלון, מדק ומרע.
- 2,41 ודי-תזימה רגליא ואצבעתא, מנהון (מגהון) סספי די-פטר ומנהון (ומגהון) פרזל--מלכו פליגה תקוה, ומן-נצבתא די-פרזלא להוא-בה; כל-קבל די תזימה, פרזלא מערב בסספי טינא.
- 2,42 ואצבעת רגליא, מנהון (מגהון) פרזל ומנהון (ומגהון) סספי--מן-קצת מלכותא תקוה תקיפה, ומנה תקוה תבינה.
- 2,43 די (ודי) תזימה, פרזלא מערב בסספי טינא--מתערבין להון בזרע אגשא, ולא-להון דברקין דנה עם-דנה; הא-כדי פרזלא, לא מתערב עם-חספא.
- 2,44 וביומיהון די מלכיא אנון, יקום אלה שמיא מלכו די לעלמין לא תתחבל, ומלכותה, לעם אחרן לא תשתבק; מדק ומספי כל-אלין מלכותא, והיא תקום לעלמיא.
- 2,45 כל-קבל די-תזימה די מטובא אתגזרת אבן די-לא בידין, והדקת פרזלא גחשא חספא ודהבא--אלה רב הודע למלכא, מה די להוא אחרי דנה; וציב חלמא, ומיהימן פשרה. {פ}
- 2,46 באדין מלכא גבוכדנצר, ופל על-אגפוהי, ולדניאל, סגד; ומגהה, וביחחין, אמר, לנפסכה לה.
- 2,47 ענה מלכא לדניאל ואמר, מן-קשט די אלהכון הוא אלה אלהין ומרא מלכין--וגלה כזין: די יכלת, למגלא כזא דנה.
- 2,48 אבין מלכא לדניאל רבי, ומתנן ברבון שגיאן יחב-לה, והשלטה, על כל-מדינת בבל; ורב-סגנין--על, כל-חכימי בבל.
- 2,49 ודניאל, בעא מן-מלכא, ומני על עבידתא די מדינת בבל, לשדרך מישר ועבד גגו; ודניאל, בתרע מלכא. {פ}